

Kære modtagere af vores nyhedsbrev

Folkebevægelsen mod EU's erhvervsudvalg udsender hermed sit nyhedsbrev nr. 6 til erhvervslivets organisationer, diverse medier, politikere og andre, som beskæftiger sig med EU-spørgsmål.

Nyhedsbrevet udsendes som almindeligt brev og ikke som mail. Et stykke papir i hånden er ofte bedre end 10 mails i indbakken.

Dette nyhedsbrev indeholder en "hilsen" fra Storbritannien om forholdene efter Brexit og en artikel om bankunionen samt et kort "læserbrev" med synspunkter om EU's hjælpe- og genopretningspakker.

Alle, som modtager dette nyhedsbrev, er naturligvis velkomne til at kommentere det ved henvendelse til erhvervsudvalget – også gerne i form af (kritiske) læserindlæg. Desuden må indholdet frit deles, kommenteres, anvendes og citeres, når blot "Erhvervsudvalget under Folkebevægelsen med EU" anføres som kilde.

Hvis nogle af nyhedsbrevets modtagere kunne tænke sig at støtte Folkebevægelsen mod EU arbejde, kan bidrag indbetales på Folkebevægelsens konto, reg. nr.: 9860 Konto: 025100

Man kan mærke et evt. bidrag "erhvervsudvalget" og pengene vil i så fald alene blive benyttet til erhvervsudvalgets udgifter, bl.a. vedr. disse nyhedsbreve.

Evt. bidrag vil blive behandlet iht. reglerne for bidrag til partier mv., dvs. beløb under 20.000 kr. kan skænkes anonymt. Reglerne må ikke omgås ved at sende flere mindre bidrag fra samme de facto giver, der måske har flere konti/firmaer.

Vi forventer at udgive vores næste nyhedsbrev til jul.

Desuden planlægger Erhvervsudvalget at oprette en offentlig Facebook-side, hvor der kan ske en fri drøftelse af tingene.

Afmelding/Tilmelding

Ønsker I ikke at modtage vores nyhedsbrev, så send blot en mail: thorkil.sohn@mail.dk og vi sletter jer straks pr. kulance, også selv om markedsføringsloven ikke omfatter politiske foreninger, som godt må sende materiale pr. post uden forudgående accept. Udsendelsen af dette nyhedsbrev er således lovlig.

Kender I andre, som måske gerne vil have nyhedsbrevet, så send gerne en mail herom med angivelse af postadresse.

Venlig hilsen

på vegne af erhvervsudvalget under Folkebevægelsen mod EU,

Thorkil Sohn, sekretær, tlf. 97 49 54 07, mail: thorkil.sohn@mail.dk

Erhvervsudvalgets formål

Erhvervsudvalget har til formål:

- at bidrage til at placere Folkebevægelsen centralt mediemæssigt i debatten om EU's negative påvirkninger af erhvervslivets forhold, samt aktivt at påvirke offentligheden i og udenfor den gruppe, der normalt defineres som erhvervslivet, i disse spørgsmål,
- at holde sig orienteret om udviklingen i EU's lovgivningsarbejde, og hvordan denne påvirker forskellige erhvervsformer,
- udbygge netværk af forskellig art, og via disse påvirke og italesætte EU's påvirkning af det danske erhvervsliv,
- at opøge erhvervslivets organisationer og få igangsat en dialog,
- at bidrage til Folkebevægelsens pressesekretariats, landsledelsens og MEP's arbejde med baggrundsviden og kontakter, fx i form af skriftlig eller personlig briefing, rådgivning, udarbejdelse af artikler (til publicering i eget eller i udvalgets navn) mv.

I hele sit virke ønsker udvalget at pointere, at erhvervslivet og fagbevægelsen bør have en fælles interesse i at bevare den danske arbejdsmarkedsmodel og udvalget vil arbejde for, at EU ikke blander sig i danske løn- og arbejdsvilkår.

Udvalgets medlemmer

Thorkil Sohn (kontaktperson), Erik Høgh-Sørensen, Pia Møller, Lars Rindsig, Åge Staun, Luise Hemmer Pihl, Niels Jørgen Paulsen, Frederik Bertram Lindegaard og Karen Sunds

Mht. persondatapolitik henvises til Folkebevægelsens hjemmeside.

Linket er: <https://www.folkebevaegelsen.dk/fakta-om-os/politik-for-registrering-og-brug-af-persondata-hos-folkebevaegelsen-mod-eu/>

Og på linket <https://www.folkebevaegelsen.dk/materialer/#1554463262780-f8e7bdab-7c62> kan man læse mere om erhvervsudvalgets arbejde.

Er Storbritannien inde eller ude?

Officielt forlod Storbritannien EU den 31. januar i år, men vi er stadig i en overgangsfase indtil nytår. Det betyder, at meget lidt har ændret sig i det daglige, i forhold til EU, bortset fra at vores ministre ikke længere sidder med ved bordet og at vores medlemmer af Europa-Parlamentet er blevet arbejdsløse.

Ifølge "the withdrawal agreement" så bortfalder overgangsfasen automatisk ved udgangen af december i år, uanset om en ny aftale er forhandlet på plads, medmindre EU og Storbritannien, inden udgangen af juni, bliver enige om at forlænge overgangsfasen i op til to år mere.

EU's forhandler, Michel Barnier, har udtrykt ønske om en forlængelse, fordi han mener, at der er for kort tid til at forhandle en aftale på plads – og måske også for, at få Storbritannien til fortsat at betale ind til det samlede EU-budget.

Boris Johnson, Storbritanniens Premierminister, har klart afvist enhver snak om forlængelse, og har endda fået vedtaget en lov i House of Commons, der forbyder enhver forlængelse af overgangsfasen. Det betyder dog ikke at det er udelukket med en forlængelse, hvis parterne er enige, kan en forlængelse aftales helt op til 31 december.

Det er nu fire år siden vi stemte for at forlade EU og diskussionen om specielt økonomien og erhvervslivet har domineret meget af det politiske liv både før og efter 2016. Det er imidlertid klart, at befolkningen og erhvervslivet i det store hele ønsker at få Brexit overstået. Befolkningen er træt af at høre om det og erhvervslivet har brug for sikkerhed omkring hvordan det nye samarbejde kommer til at se ud. Forlader vi EU på World Trade Organisation's regler, eller får vi en frihandelsaftale.

Danmark og en aftale

Hvis vi ender med en "no deal" og derfor WTO-regler så vil specielt Danmark blive ramt hårdt. Storbritannien har et handelsbalanceunderskud på knap £100 milliarder i forhold til EU, EU sælger for £100 milliarder mere til Storbritannien end Storbritannien sælger til EU. Det meste af denne handel vil ikke blive påvirket, da størsteparten af produkter er undtaget for told under WTO. De to største områder hvor der er høje toldprocenter på er biler og fødevarer, og hvis man kigger på hylderne i supermarkeder i London, så vil man se en masse dansk producerede fødevarer, specielt mejeriprodukter. Efter Brexit er det muligt at forbrugerne her begynder at købe mere fra specielt New Zealand som de gjorde før vi kom i EU i 1972, specielt hvis dansk smør og bacon pludselig bliver 20 procent dyrere og New Zealandske varer bliver billigere fordi en frihandelsaftale bliver forhandlet på plads.

Det er derfor en gåde hvorfor den danske regering ikke er meget mere aktiv i forhold til at få en aftale forhandlet på plads så katastrofer kan undgås både i landbruget og fiskeriet.

Mere intensive forhandlinger vil begynde 29. juni og Boris håber på at have en aftale på plads med udgangen af juli, men det tror de fleste er alt for optimistisk. Hvis en aftale kommer på plads, så bliver det nok i løbet af oktober, hvilket også er det seneste hvis det hele skal nå at blive ratificeret og på plads før januar, og generelt lyder det som om begge sider er "cautiously optimistic".

De problematiske områder

De områder der er specielt problematiske er fiskeri, City of London, Nordirland og "level playing field".

Level playing field er EU's ønske om at Storbritannien følger alle EU's regler omkring statsstøtte, miljø og arbejdsmarkedsforhold og at EU-domstolen skal fortolke aftalerne. Dette er selvfølgelig ikke acceptabelt for Storbritannien da vi så skal følge regler som vi ikke har nogen indflydelse over og acceptere, at en domstol som skal fremme EU integration skal dømme i interne engelske forhold.

Der lader til at være bevægelse på begge sider omkring dette område, men det er nok det sværeste område at opnå en aftale omkring. Adgang til Det Indre Marked er af medierne blevet malet som den eneste mulige løsning, ellers vil vi synke i Atlanterhavet og aldrig blive set igen. Dette har med tiden ændret sig, dels fordi firmaer stadig investerer her og dels fordi nye frihandelsaftaler er ved at blive forhandlet med USA, Australien, New Zealand og andre Commonwealth lande.

Nordirland og specielt grænsedragningen mellem EU og Storbritannien er et andet problem. Ifølge "withdrawal agreement" skal grænsen ligge mellem Nordirland og resten af Storbritannien for at undgå en grænse mellem nord og syd Irland. Dette er et meget emotionelt emne på grund af de store problemer vi har set in Nordirland mellem grupper, der ønsker at forblive en del af Storbritannien og grupper der ønsker et forenet Irland. Den bedste løsning vil være at undgå en fysisk grænse fuldstændig og bruge elektroniske løsninger og stikprøvekontroller i stedet for - hvilket kan lade sig gøre så snart det Nordirske problem ikke længere bliver brugt som en politisk fodbold i Brexit debatten.

City of London og deres adgang til EU's finansielle markeder er en anden politisk fodbold i denne debat. De fleste i City har allerede forberedt sig på en "no deal Brexit" og vi vil ikke se de store forandringer i forhold til hvordan de finansielle markeder fungerer nu. London er verdens finansielle centrum, dels pga. den juridiske beskyttelse, dels pga. sproget og dels pga. den kritiske infrastruktur, der lige nu kun findes i London. Desuden er det de færreste højtflyvende city bankers, der gider at flytte til Frankfurt!

Fiskeriet er et andet emotionelt område, hvor Danmark har en stor interesse i at finde en løsning. Langt størsteparten af fisk fanget i britiske farvande bliver fanget af ikke britiske skibe og danske fartøjer tager en stor del af dem.

Set fra et nationalt økonomisk synspunkt betyder indkomsten fra fiskeriet ikke så meget, men de fleste vælgere føler det som et meget vigtigt område. Jeg tror ikke det nuværende system vil fortsætte, men det er muligt at Storbritannien bruger fiskeriet som en forhandlingsløsning, hvor EU får adgang til britiske farvande i en periode. Men det vil ikke være populært.

Debatten om Brexit har været meget afdæmpet de sidste par måneder da alle har haft andet at tænke på i disse Coronatider. Om det vil ændre sig nu ved jeg ikke. Men det er klart at, om vi øger eller reducerer vores bruttonationalprodukt, med 1% grundet Brexit er blevet mindre relevant i forhold til den formue, der er brugt på at holde samfundet kørende under Coronakrisen.

Det er nok sandsynligt, at vi ikke ser en løsning før oktober, sådan sker forhandlingerne i EU altid. Det er dog helt sikkert at Storbritannien ikke får en rimelig aftale før vi gør det klart, at ingen aftale er bedre end en dårlig aftale.

Det så vi helt klart da Grønland forhandlede deres aftale over flere år, og det er forskellen på Theresa May og Boris Johnson, Boris vil "take back control" og den danske regering burde arbejde for en god aftale, ellers risikerer det at blive dyrt for dansk erhvervsliv.

Ovenstående artikel er skrevet for Folkebevægelsens mod EU's erhvervsudvalg af Henrik Overgaard-Nielsen, der arbejder som sygesikringstandlæge i London, hvor han har boet siden 1996 med sin engelske kone Sharon og deres to børn.

Han er dansker og førte kampagne for både Folkebevægelsen mod EU og Danmark 92 op til afstemningen om Maastricht traktaten i 1992. Han var med til at starte JuniBevægelsen og ledede den internationale del af kampagnen op til afstemningen i 1993.

Henrik har været formand for over 30.000 tandlæger i almen praksis i Storbritannien. Han var med til at føre kampagne op til folkeafstemningen i 2016 og blev valgt til Europa-Parlamentet i maj 2019 for The Brexit Party.

Bankunionen

Det er ikke meget, vi har hørt til EU's bankunion i det sidste halve år. Dagsordenen blev overtaget af coronakrisen og EU's beslutninger om en voldsom forøgelse af EU's forbrug af penge, samt fælles stiftelse af gæld, mv.

Den næsten 110 sider lange rapport, "Mulig dansk deltagelse i det styrkede banksamarbejde", blev offentliggjort lige op til julen 2019. Men der har været meget lidt debat om dens konklusioner.

Imidlertid er det bemærkelsesværdigt, at rapporten helt entydigt anbefaler dansk deltagelse i EU's bankunion. Alle de kritikker og bekymringer, der er blevet rejst, også af fremtrædende økonomer, som Anders Dam fra Jyske Bank, Finn Østrup lektor ved CBS og Jesper Rangvid, professor ved CBS, bliver bagatelliseret, og derefter forkastet.

Til sammenligning kan man kaste et blik på den tilsvarende svenske rapport, "Sverige och bankunionen", der også blev udgivet i det sene efterår -19. Her finder vi en meget mere afbalanceret tilgang til fordele og ulemper. Denne rapport giver ikke en éntydig anbefaling, men opremser en række fordele ved at indtage en "vent og se"-position. *"Resterende bankrisici i euroområdet og Storbritanniens intention om at forlade EU er to usikkerheder, som i kombination med usikkerhed omkring den endelige udformning af bankunionen kan være argumenter for at udsætte beslutningen."* hedder det i rapportens konklusionsdel.

Hvor den danske rapport lægger stor vægt på, at bankunionen vil være en fordel, fordi vi i Danmark ikke har tilstrækkelig dygtige eksperter, når det handler om at overvåge de største banker, så siger den svenske rapport om dette emne: *"Så længe bankkriser er mere isolerede fænomener uden væsentlig smitte, anses deltagelse ikke for at have nogen indflydelse på betingelserne for god supervision og effektiv krisestyring af svenske banker på nogen afgørende måde. Svenske myndigheder vil dog have en vis fleksibilitet til at designe overvågning og krav, hvis Sverige forbliver udenfor."*

Ligeledes lægges der vægt på, at deltagelse kan blive en dyr omgang for Sverige, idet andre dele af EU-området formentlig vil blive meget hårdere ramt af en eventuel ny finansiel krise, end Sverige:

"Konsekvenserne af deltagelse bør også vurderes ud fra et systemisk kriseperspektiv. Risikoen for, at en konflikt opstår mellem målsætningerne om finansiel stabilitet i Sverige og i bankunionen som helhed stiger i en systemisk krise."

Endelig nævner rapporten det problem, at der er en *"risiko for at krisestyningen bliver politiseret"*.

Den svenske regering ønsker tilslutning til bankunionen, men i den svenske rigsdag er der p.t. et flertal, der er imod. Sverigesdemokraterne og Vænsterpartiet er imod, og også Moderaterne, Kristdemokraterne og Miljøpartiet vender tommelfingeren nedad, mens partiet Centern ikke vil udtale sig. Kun partiet Liberalerne er begejstret. (kilde Sveriges Radio).

Én af de markante modstandere af svensk deltagelse i EU's bankunion, er Gunnar Høkmærk, der sidder i EU-Parlamentet for partiet Moderraterne, og som har været medansvarlig for udarbejdelsen af bankkriseregler, både i EU og i Sverige. Høkmærk skriver i et debatindlæg i det svenske "Dagens Industri": *"Den dag Sverige er med i euroen, er et medlemskab af bankunionen indlysende... Indtil da indebærer et medlemskab mere mistet indflydelse over vores banksektor, uden at vi kompenseres med fordelene og en øget indflydelse på den fælles beslutningsproces i en krisesituation."*

Gunnar Høkmærks pointe er altså, at medlemskab af euro og af bankunion hænger uløseligt sammen. Samme pointe fremføres, at den svenske professor i økonomi, Lars Calmfors, der ledte arbejdet med den svenske ØMU-udredning for 20 år siden.

Dengang anbefalede Lars Calmfors et ja til svensk deltagelse i euroen. Nu siger han nej til bankunionen, (Dagens Nyheter, 7. januar 2020)

Så svensk deltagelse i EU's bankunion har formentlig lange udsigter.

Danmark og EU's bankunion

Selvom om den danske rapport om medlemskab af bankunionen, er en énsidig affære, så er det dog en kendsgerning, at adskillige fremtrædende økonomer vender tommelfingeren nedad, eller er meget skeptiske.

Også i Danmark er spørgsmålet om, at vi mister national indflydelse på den danske banksektor, af stor betydning.

Jesper Rangvid, der var formand for udvalget om finanskrisens årsager, siger: *"For det første er vi ikke et euroland. Dette er vigtigt her. Konsekvensen er, at vi ikke er repræsenteret i Ledelsen af ECB. Det vil sige, at vi kan komme i en situation, hvor der skal træffes afgørelse om en stor dansk bank skal afvikles (med potentielt store konsekvenser for dansk økonomi og det finansielle system), men denne afgørelse træffes i et forum, som vi ikke er medlem af."* (kronik i Berlingske, 30. dec. 2018)

Finn Østrup, lektor fra ECB er endnu mere direkte: *"Det kan få alvorlige følger for dansk økonomi, hvis ECB og den fælles euro-myndighed til håndtering af kriser under en krise skulle finde på at beslutte at for eksempel Danske Bank, Nykredit eller Jyske Bank skal lukke eller overtages af en udenlandsk bank. Det er i denne sammenhæng betænkeligt, at deltagerlande i bankunionen vil have en egeninteresse i at løse kriser i andre landes banker med en lukning, hvorved man kan fremme konkurrencemuligheder for sine egne banker"*, siger han og konstaterer, at en lukning af Danske Bank eller Jyske Bank ville betyde oplagte ekspansionsmuligheder for Deutsche Bank. (Altinget, 28.nov-18)

Jesper Rangvid stiller slutteligt spørgsmålstejn ved, om det er juridisk i orden at vedtage bankunionsmedlemskab, uden folkeafstemning: *"Det har ligeledes været diskuteret om dansk deltagelse er et såkaldt paragraf20-spørgsmål, der vil kræve en folkeafstemning. Justitsministeriet har tidligere vurderet, at dette ikke er tilfældet. Det er ikke nemt at forstå, at det ikke er afgivelse af suverænitet, at vi overgiver så vigtig en beslutningskompetence til en myndighed, som vi ikke engang er repræsenteret i."*, siger han.

Den danske regering lægger op til, at medlemskab af bankunionen kun kræver en folketingsbeslutning. Tidligere har Socialdemokratiet støttet kravet om, at det skulle udløse en folkeafstemning, men partiet sprang fra sit løfte sidste år. Så p.t. er der ikke flertal i Folketinget for at sikre en folkeafstemning om bankunion.

Bankunion kan hurtigt blive et højaktuelt emne

Med de seneste beslutninger på EU-topmødet i juli er der næppe tvivl om, at bankunionen er mere brandvarm end nogensinde. Beslutningerne vil for alvor sætte gang i den finansielle integration i EU, og der vil blive lagt pres på lande som Danmark for at tilslutte sig.

Hør blot økonomisk redaktør på Berlingske, Ulrik Bie: *"EU's muligheder for at rejse sine egne ressourcer har taget et kvantespring. Det betyder en helt ny magt til EU som institution. Det kan man så glæde sig over eller bekymre sig over, men ligegyldigt hvad gør vi klogt i at deltage mere aktivt i den europæiske debat. Det gør man som medlem af euroen"*.

Da det imidlertid vil blive ualmindelig meget "op ad bakke" for de danske unionstilhængere at vinde en folkeafstemning om euro, ligger det jo lige til højrebænet at få os lokket ind ad bagdøren, via et medlemskab af bankunionen. Det er på høje tid, at vi får en saglig og ordentlig debat om konsekvenser af bankunionen.

Om EU's genopretnings- og hjælpepakker

Indlæg/synspunkt af Thorkil Sohn, medlem af udvalget.

Det er gigantiske beløb, som er på spil i EU's diverse "pakker". 750 milliarder euro foreslår EU-kommissionen skal lånes for at afbøde virkningerne af Coronakrisen. Dertil kommer 560 milliarder euro, som kommissionen allerede har bevilget i form af tre hjælpepakker. Sammenlagt 1300 milliarder euro.

Tilbagebetalingen, som vi hæfter solidarisk for og som Danmark skal bidrage til, selvom vi ikke er med i euroen, skal begynde i 2028, og pengene vil først være tilbagebetalt i 2058. Vores børnebørn, som endnu ikke er født, kommer måske til at være med til at betale af på de forpligtelser, som vi er i færd med at påtage os.

Dertil kommer en forhøjelse af budgettet 2021-2027. Det danske bidrag til EU vil formentlig stige til næsten det dobbelte med 6-7 milliarder kroner om året.

Jeg ser nødtigt vores land forpligtet på denne måde, som kan koste dyrt i økonomisk handlefrihed. Samtidig med, at vi slet ikke har tilstrækkelig sikkerhed for, om pengene kommer de rette til gode.

Desuden taler man nu også om, at der skal udskrives en form for skat direkte til EU. Som eufemisme bruges udtrykket "EU's egenindtægter". Noget i oplægget kunne tyde på, at det markedsføres som noget klimarelateret (afgift på "emission"), miljørelateret (plasticaffald) og som et nyt selskabsskattesystem, der skal hindre skatteunddragelse.

På længere sigt er forslaget om direkte EU-skat særdeles farligt. Der kan nemlig skrues mere og mere op for EU-skatterne, når de først er indførte. Da der ikke er ubegrænsede muligheder for at opkræve skat og da den stærkeste – i dette tilfælde EU – altid tager først, så vil resultatet blive, at stat, regioner og kommuner må nøjes med det, som EU levner til os – hvis det her gennemføres.

Magten følger pengene – så vi risikerer et stort skridt i føderal retning.

Den bedste måde at hjælpe på i nødsituationer er, at den danske regering og vores Folketing selv bevilger, hvad der er mulighed og behov for og i samarbejde med modtagerlandene sikrer, at de mest trængende får først.